

Евангелско четиво и проповед на Неделя Кръстопоклонна

Марк 8:34-9:1

И като повика народа с учениците Си, рече им: Който иска да върви, след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва.

Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби, а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси.

Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?

Или какъв откуп ще даде човек за душата си?

Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодееен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите Ангели.

И рече им: Истина ви казвам, тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила.

Братя и сестри,

Днес Светата Църква ни призовава да отдадем почит на кръстното знамение, на знака на нашето спасение, който е радост за ангели и язва за демони – Светия и Животворящ Кръст Господен, на който Спасителят прикова нашите грехове и благоволи да вкуси смърт.

Чухме от днешното евангелско четиво, че Сам Христос се обръща към целия народ и учениците Си с думите: “Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си и да Ме последва.”

Разпятието тепърва предстои. Но Спасителят се обръща към всички с тези слова, за да ни напомни ясно, че да си Христов следовник, да вървиш след Христа, ще рече да вървиш по тесния и скръбен път на лишения и страдания, на отказване от егоистичните си желання, на труд и молитва, път на милостиви дела и борба със собствените страсти, Голготски път, подобно на Пътя на страданията, когато Господ ще носи Своя Кръст.

Пътят на Христос и пътят на Христовите следовници не е път на комфорт и безметежност, на светски радости и утехи. Добре е да го знаем, когато имаме изпитания и започваме да роптаем, защото точно изпитанията, приети заради Христа, са белег на истинския християнски живот, живота в Христа.

Да не си мислим, че можем да служим на двама господари. Нашият Спасител повелява да носим кръста си – това значи смирено, спасително, безропотно да понасяме житейските скърби, както Самият Той изпи безропотно горчивата чаша на страданията.

Няма как да ни е напълно добре в нашия тленен и преходен свят, където сме само пътници. Защото ние сме призвани за друго – за спечелване, с Божия помощ, на небесната си прародина – рая.

А това става само чрез пълната мяра на унижения, скърби, болести, обиди и немощи. Няма християнство на просперитета, успеха и комфорта и социалното благополучие, както твърдят някои сегашни американски секти.

Християнството е винаги път на страдания, философия на страданието. Да прегърнем кръста си, който Бог е отредил, нашия житейски кръст, който промислително Бог е съобразил спрямо нашите сили и да възкачваме с молитва в сърце нашата лична Голгота. Защото няма ли Голгота, не ще има и Възкресение. Няма ли страдание, не ще има спасение, няма ли разпятие, няма и Възнесение.

Да носим кръста си, като внимаваме да не повредим на душата си, да пазим духовното си зрение за онова, което е наистина важно, а то е смисълът на нашия живот – спасението ни в Христа. И за всичко да благодарим Богу, като казваме: „Слава Тебе, Боже, слава Тебе, Боже!“

2019 г.